

Moji prvi prijatelji.

Spisala Vera.



«Vselej se mi stori milo, kolikorkrat se vračam domov in korakam mimo mogočne stare lipe, kjer sem se igrala kot otrok. Koliko žalostnih, koliko veselih spominov me veže na to ponosno drevo! Bilo je prijaznega poletnega dne. Kar priteče pod lipo, kjer sem se igrala, moja prijateljica Rezika z lepo belo mačico v naročju: »Glej, kako lepo belo muciko so mi prinesli danes mama od Regnarjevih!«

Priskočila sem k nji ter rahlo pobožala ljubko živalco. Bila je čisto bela, le majhno črno liso je imela nad modrim očesom. »Ah, kako je lepa«, sem vzkliknila, »še lepša skoraj kakor moj beli zajček.« Hotela sem jo prijeti za mehko tačico, a zamahnila je tako poredno po moji roki, da sva se obe z Reziko glasno zasmejala.

»Daj mi jo le za trenutek, da jo povarčkam«, sem prosila, in dobrovoljno je položila lepo muciko v moje naročje. Bila sem vsa srečna. Božali in občudovali sva jo, da ni bilo ne konca, ne kraja.

»Kako ji bo pa ime?« vprašam.

»Nisem še sama mislila na to«, odvrne ona.

»Veš kaj«, pravim nato, »naj bo Belka, ker je mojemu zajčku Belček ime; potem se bosta rajša imela.«

»Pa naj bo!« Od tega dne je bila Belka najina najljubša igračica. Le to je naji žalilo, da se nista mogla nič kaj sprijazniti z Belčkom.

In mačica je zrastle v mačko. Igrala sva se z njo kakor prej, a Rezika mi je večkrat tožila, da ji časih uide na polje. »Mama menijo, da hodi čakati zajcev. Oh, kaj bi storili, ako bi jo nama ustrelil kak brezsrčen lovec kakor je Frangeževo črno mucol!«

Nekega dne sem bila s starejšo sestro na vrtu. »Glej, glej, Micika, mojega Belčka!« zakličem hipoma. Lepi moj zajček je mirno čepel med zeljem. »Gotovo se je najedel zelja«, reče ona, »le pusti ga, naj počiva!«

Šla sem v sobo. Kar priteče Rezika. »Pojdi, pojdi z menoj«, vpije že od datič, »v gozd grem po jagod.«

»Počakaj, takoj poprosim mamo, da smem s teboj«, ji rečem.

In ker so mi mama dovolili, sva kmalu skakljali veselo proti bližnjemu gozdu. Črez nekaj časa sedeva pod stari hrast in začneva zobati sladke jagode vsaka iz svoje košarice.

»Nekaj morava pa nesti tudi domov«, meni Rezika. Pritrdila sem ji. Poiskali sva še vsaka za pol košarice jagod in se vrnili. Preden se ločiva, še rečem: »Pridi pod lipo in prinesi Belko s seboj.«

»Da, že pridem«, in odskakljala je.

Jaz sem pa ponesla jagode mamic in se vrnila potem na vrt po zajčka. Približam se gredici . . . Strašen pogled! . . . Sredi med zelenjem je bilo nekoliko dlake, vse okrog pa je bilo oškropljeno s krvjo — a o zajčku ni

bilo ne duha, ne sluha. Nisem vedela gotovo, kaj se je zgodilo, vendar me obide strašna slutnja . . .

»Belček, Belček«, zakričim na ves glas in krčevito zaplakam. Mama so prihiteli vprašat, kaj da je. Nisem mogla govoriti, a videli so kri in hitro so vedeli, kaj se je zgodilo. Komaj so me nekoliko potolažili. Hipoma zavpije Jožek, starejši moj brat: »Glej, Rezikino muco! — Tam-le črez plot je skočila, pa krvav gobec ima. Gotovo je zadavila našega zajčka«.

Komaj to slišim, pa pri vrtnih vratih ven in k sosedovim: »Rezika . . . naš Belček . . . tvoja muca . . . oh!« — Nisem mogla govoriti dalje, na novo zaihtim. Medtem je bil prišel tudi Jožek za menoj in pripovedoval žalostni dogodek.

Preiščeva vse kote. Nazadnje najdeva mačko v hlevu. Hudodelnica sedi na oknu in si liže dlako. Nihče ne bi mislil, da je lepa živalca morilka, ako ne bi pričali o tem sledovi krvi na modrem traku, ki ga je nosila okolo vratu. Jezno vzdignem pest in skočim proti nji, a že je smuknila skozi okno in izginila.

Od tistega časa nisem mogla sosedove Belke več tako rada imeti. Nekega dne pa je tudi ona izginila. Dva dni je nismo videli. Tretji dan pa jo prinese domov moj brat Jožek, ki jo je našel na paši — mrtvo . . . Zgodilo se je torej, česar smo se bali: ustrelil jo je brezsrčni lovec.

Bridko smo jokali vsi za lepo Belko. Mahoma smo pozabili vse njene pregrehe. Tudi jaz sem pozabila na svojega zajčka, ko sem gledala ubogi muciki v žalostne, steklene oči. Položili smo jo v bel zabojček, ki smo ga okrasili s cveticami. Jožek je moral izkopati pod staro lipo jamico, in vanjo smo zagrebli Belko.

Rezika je bila nekoliko starejša od mene. Pričela je hoditi v šolo. Nisva se mogli torej več toliko shajati kakor prej.

Bila je huda zima, da je škripal sneg pod nogami. Rezike že več dni ni bilo k nam. Izpraševala sem po nji, a nič pravega odgovora nisem dobila. Slednjič zvem, da je hudo bolna. Po vsi sili sem hotela k nji. Imela je davico, nalezljivo bolezen, nisem je smela obiskati . . .

In žalostno so zapeli zvonovi v farni cerkvi — peli so smrtno pesem moji Reziki.

Glasno sem jokala, a moja dobra prijateljica je bila mrtva, in zagrebli so jo v črno zemljo . . .

V kratkem času sem torej izgubila troje najljubših prijateljev: zajčka, muciko in Reziko. — In danes se jih zopet spominjam, in težko mi je po njih . . .

